

City Matters

Anbefalinger

- **Metropolis - Københavns Internationale Teater**
Katrien Verwilt og Trevor Davies, Kunstnerisk ledelse
Metropolis har støttet projektets leder Tora Balslev i udviklingen af et kunstnerisk sprog. Det anbefaler de her som ”smukt, sanseligt og tankevækkende”, og forventer at forestillingen bliver en ”stærk, smuk og højst unik oplevelse”.
- **Strømme Danmark**
Stig Langhoff Pedersen, Guide Team Manager
Tora Balslev medvirker i forestillingen både som danser og guide, og her anbefales hendes kompetencer indenfor guide-performance. Tora har i 10 år undervist Strømmas guider i personlig performance, stemmeføring, kropssprog og det at skabe et trygt rum for en gruppe.

Anbefaling af Tora Balslev

[Metropolis – Københavns Internationale Teater](#) har samarbejdet med Tora Balslev i 2020 i forbindelse med residency-programmet PERFORMATIVE LANDSCAPE. Tora var en af seks kunstnere, som gennem en måned i København udforskede relationen mellem natur og menneske gennem performativ kunst.

Takket være Toras store initiativrighed, kreativitet og engagement var det en stor fornøjelse at samarbejde med hende. Tora bidrog ekstremt positivt til residency-forløbet, både gennem sit samarbejde med gruppen og gennem sit eget udforskende arbejde.

Som afslutning på residenciet skabte Tora en meget smuk, sanselig og tankevækkende mini-performance og vandring på et helt særligt sted i København, Prøvestenen på Amager. Hun formåede virkelig at vække det særprægede landskab til live og tilføre det en menneskelig skrøbelighed gennem sit nærvær og sin fysik.

Vi glæder os meget til at se, hvordan Tora videreudvikler sit indledende arbejde under residenciet til en forestilling. I kraft af stedets magi og Toras kreative, åbne tilgang forventer vi, at det bliver en stærk, smuk og højst unik oplevelse.

Med venlig hilsen

Katrien Verwilt og Trevor Davies
Kunstnerisk ledelse

Metropolis – Københavns Internationale Teater
Refshalevej 163A, 1
1432 København K
info@kit.dk
3315 1564

Anbefaling af Tora B. Jespersen.

8.1.2020

Tora har i 10 år stor succes undervist vores guider i performance og klædt dem på til at fungere som vært, fortæller og performer på både med op til 180 gæster. At være guide er et job der kræver sin m/k. Det kræver selvtillid, karisma, en stærk positiv udstråling og at kunne levere sit stof så det fænger. Alt det leverer Tora redskaberne til på fornemste vis.

Tora er en fremragende underviser, med et enestående talent for at skabe et trykt rum og give den enkelte værktøjer og mod til at udfolde sit potentiale.

Tora har undervist guiderne i Canal Tours i performance i 10 år, fordi hun har en stærk faglighed og en unik evne til at se udviklingspotentialet for hver enkelt kursist - så kursister på alle niveauer tager et stort skridt frem med sit udtryk.

Tora kan få folk til at stråle og samtidig være sig selv i deres kommunikation med andre. En af vores guider med lang professionel erfaring udmeldte efter Toras kursus: "*Jeg er simpelthen blevet et bedre menneske!*".

Tora har undervist over 400 guider i performance med vægt på stemmebrug, kropssprog, indlevelse og et nærværende personligt udtryk.

Efter Toras kurser får vi hvert år en stak begejstrede tilbagemeldinger, og kurserne er blevet selve årsagen til at flere guider har søgt ind hos os.

Deltager-evalueringen af Toras kurser ligger helt i top med 4,7 ud af 5 mulige.

Med afsæt i ovenstående giver jeg hermed Tora de bedste anbefalinger og held og lykke fremover.

Med venlig hilsen

Stig Langhoff Jensen

Guide Team Manager. Stromma Danmark A/S

Telefon: 25556698.

Mail: stig.langhoff@stromma.dk

Rapportage om tre performances, teksten nedenfor er den del som omhandler Daily Fictions 'Hardcore' (foto).

Politiken
31. juli 2020
Sektion 2 (KULTUR)
Side 4 (Kultur)
MONNA DITHMER

Fakta: SERIE Naturen er tilbage
Vi drages og længes i stigende grad mod naturen. Tendensen, der også afspejler sig i kunsten, er kun blevet tydeligere under coronakrisen. Hvad håber moderne mennesker at finde? I dette essay skriver Monna Dithmer om forholdet mellem scenekunsten og naturen.

POLITIKEN Fredag 31. juli 2020

4 KULTUR

Arbejdsbi eller bakterie? Eller vil du hellere spille en løssluppen græstue?

Scenekunsten rykker i disse år ud i naturen for at undersøge, hvad natur overhovedet er – ikke mindst i os selv. Spørgsmålet om, hvor grænsen går mellem naturen omkring os og naturen i os, bliver typisk koblet til det nye buzzword: det antropocæne.

SCENE

MONNA DITHMER

Denne sommer er tiden inde til at spørge om bakker med hø, løg og løk på et med en bakker et år tage med på en rejse til Jorden indre. Som det er en tendens er scenen her med skifter til landskabet, til sølvstrøg af sand, af lækkerde vækster, mennesker og andet end mennesker. Et scenakilde, der også er et politiskvæde. Når billedet ikke står rettes mod naturen som alt fra naturprospekter til mikroorganismers billeder rettes også mod os selv: hok er et naturfremmedelgerte hypotetiskskaltner i en digital indstakke, men i hvor høj grad er vi selv natur?

Det er ikke kun den stigende klimaindebilhed og gennemte opmærksomhed over for naturen, der har rykket grænsen. Det, hvor og hvordan en performance kan udspille sig, vordingen mod naturen er i et år stærkt ændret med siden i 2020'erne, hvor kunsten rykker ud af de institutionelle rammer og ud i andre byer af rum. Det kan være såvel det åbne byrum eller i gamle industrilokaler bygninger, i parker, udsatnomsråder eller i naturen. Kunsten holder sig her ud på endogestikk vis ved at tage form og larve af andet og andet på Monte ind eller direkte blande sig med dets sociale liv.

Fra biens perspektiv
Hvad sker det så, når scenekunsten skal udspille endogestikk i det grønne rum og retter hele sit bevidsthed til at undersøge mennesker og relationer i rum med andre typer af liv, væsener og materier? Så synes til at være sig en anden end til, når perspektivskifter. Loka, gælder en bit?

Det kunne jeg for nylig teste på egen krop som aktør deltagere i 'Bakterie for bakterie' i Brønshøj Vandtårn. Her blev vi mødt af et lille hold performere, der med deres hvide, stilerede bukserhænder og hovekøns pladerbaktere lignede noget fra et museumsbord, der var gået i løbet af teatret. Hvert pladerbakter blev i selv en lag arbejder, der efter at have taret ned med en sammende halmkæbe over hovedet fik udsatket forskellige blyder og læste noget om sammentilgæng.

Det var nyt og så samarbejde, når vi skulle lege fra med til med og stable store, flange, hvide papper. Spv at blive sendt til scenekunsten blev mere henover sig som indspil på 'Høj eller blødderne an søge' mellem Brønshøj Vandtårn. Det er for at undersøge til fælles, hvor der er fristende områder, skulle vi danse en mandens

son spg til det store bakteriediale om kring et langt bord. En righoldig men af bakterier mod og videre lags løsnings til are for de til møde blev, der efter at det var vores symbol på overblik og brugt bakker.

Ild over at aktivere alle sensorer blev vi indret med minilørdag om, hvordan hør en eller med vinger for at opbyvtere indkøjt til blomst, eller om hvordan man kan for i tiden, når der var ledet eller byghjup i familien, skulle gå ud og fortælle det til biene. Således pladerede fortællinger og naturformling, og gruppen scree Høst og dens leder, Christine Kentz, har da også skakt den i samarbejde med for skere. In praksis, de også har dykket i andre af deres Landscape Dialoger: skolem 'Vandingsforberedning, om myrer', 'Hvem overfaldige arbejdsformer' udvikles i takt med at scenekunsten bevæger sig ud i det nye felt.

Falteslans for græstuer
En performance i naturen kan ikke alene blive en slæde snarere for vind, vand, krat, og andre væsener, den kan nok så meget skarpe fornemmelser for naturen i os selv. Således rykkede performance Gruppen Helios (Vera Maeder og Jacqui Lopez) om i forhold med en bakterierisker for nogle år siden ud på

SERIE

Naturen er tilbage

Vi drages og længes i stigende grad mod naturen. Tendensen, der også afspejler sig i kunsten, er kun blevet tydeligere under coronakrisen. Hvad håber moderne mennesker at finde?

I dette essay skriver Monna Dithmer om forholdet mellem scenekunsten og naturen.

deltagere spredt ud i landskabet. For mennesket i store græskosumer hoppe og rulle sig rundt på fælledens sølvslappede græs – for til slut at formes som en stor cirkulært ledelskrop i træpande stammekant. Med en firk hør i baggrunden som udskræ. Her fik 'græs' et nyt betydning.

Den flydende krop
Spørgsmålet om, hvor grænsen går mellem naturen omkring os og naturen i os, bliver typisk koblet til det nye buzzword på kunstscenen: det antropocæne. Vi befinder os hermed i en periode i klodens historie, hvor mennesket med dets teknologiske dominans og udnyttelse af Jordens ressourcer er blevet en afgørende geologisk kraft, der helt afgørende præger naturen. Den findes groft sagt ikke længere i 'naturlig' tilstand, menneske og natur er 'morfet' ind i hinanden i bearbejdet, konditioneret form – uanset hvor langt væk vi føler os fra noget som helst natur. Det har inden for scenekunsten udviklet sig i restaurations forøg på at finde ind til mere autentiske lag af natur i vores omgivelser og vores egen krop. Tilbage til naturen kaldte kunstner og performer Tori Balslev sidste år en forestilling, hvor hun med kroppen ville skabe en forbindelse til den natur, der er nok tættere på os end vi tror.

Her i sommer fik hun publikum med på en nedstigning til Jordens indre. Det foregik i Brønshøj Vandtårn, ikke alene på grund af en faldhøjde på 34 meter, men så vi kunne mærke, at selv det tørre betonrum også var forarbejdet natur.

At tårnet for en stor del består af sand, viste hun ved fra en trapeafsats højt oppe under loftet at lade sand strømme fra sine hænder ned på en metalplade på gulvet.

Her i sommer fik hun publikum med på en nedstigning til Jordens indre. Det foregik i Brønshøj Vandtårn, ikke alene på grund af en faldhøjde på 34 meter, men så vi kunne mærke, at selv det tørre betonrum også var forarbejdet natur.

At tårnet for en stor del består af sand, viste hun ved fra en trapeafsats højt oppe under loftet at lade sand strømme fra sine hænder ned på en metalplade på gulvet. Det var, som om en rumme strømme fra vandbæde sig fra sin stærkede form, samtidig med at hun begynder sig nedad. En nedstigning til Jordens flydende indre. Her på sandet på bakken, som hun med en langsom, glidende bevægelse til sidst gik ned.

Balslevs måde at lade kroppen gå i et med sandet er inspireret af japanisk badobokans. Med sine rasktalt malibillede, at individualiserede magte kroppe i slow motion har betød sat sine stigende spid på dans og performance bevegelse, ligesom skolen Anita Søj i multimedierne thalbeke og med en stor firk hangende ud af ryggen. Som Blyderne, forarbejdet, stærkere udfordrer badobokans spv sig ved at bebinde sig med vejs sand, et træ eller steen, samtidig med at siden går dybt i bakker for at danne cellerens dans. Blyder har allerede været med til at lægge grænsen for scenekunstens forfølgning med naturen.

monna.dithmer@politik.dk

(Uddrag)

Den flydende krop

Spørgsmålet om, hvor grænsen går mellem naturen omkring os og naturen i os, bliver typisk koblet til det nye buzzword på kunstscenen: det antropocæne. Vi befinder os hermed i en periode i klodens historie, hvor mennesket med dets teknologiske dominans og udnyttelse af Jordens ressourcer er blevet en afgørende geologisk kraft, der helt afgørende præger naturen. Den findes groft sagt ikke længere i 'naturlig' tilstand, menneske og natur er 'morfet' ind i hinanden i bearbejdet, konditioneret form – uanset hvor langt væk vi føler os fra noget som helst natur. Det har inden for scenekunsten udmøntet sig i restorative forsøg på at finde ind til mere autentiske lag af natur både i vores omgivelser og vores egen krop. 'Naturen Kaldet' kaldte koreograf og performer Tori Balslev sidste år en forestilling, hvor hun med kroppen ville skabe en forbindelse til den natur, der er indkapslet i selv vores mobiltelefoner. Her i sommer fik hun publikum med på »en nedstigning til Jordens indre«. Det foregik i Brønshøj Vandtårn, ikke alene på grund af en faldhøjde på 34 meter, men så vi kunne mærke, at selv det tørre betonrum også var forarbejdet natur. At tårnet for en stor del består af sand, viste hun ved fra en trapeafsats højt oppe under loftet at lade sand strømme fra sine hænder ned på en metalplade på gulvet.

Det var, som om rummet derved forvandlede sig fra sin størknede form, samtidig med at hun begav sig nedad. En nedstigning til Jordens flydende indre i form af sandet på bunden, som hun med en langsom, glidende bevægelse til sidst gik i et med.

Balslevs måde at lade kroppen gå i et med sandet er inspireret af japansk butohdans.

Med sine radikalt nulstillede, afindividualiserede nøgne kroppe i slowmotion har butoh sat sine prægende spor på dans og performance herhjemme, lige siden Anita Saij i midt-80'erne dukkede op med en stor fisk hængende ud af munden.

Som flydende, foranderlig størrelse udmærker butohkroppen sig ved at forbinde sig med vejr, vand, et træ eller sten, samtidig med at den går dybt i kødet for at danse cellernes dans. Butoh har således været med til at lægge grunden for scenekunstens nyorientering mod naturen.

Performance i naturen kan ikke alene åbne ens sløvede sanser for vind, vand, krat og andre væsener; den kan nok så meget skærpe fornemmelsen for naturen i os selv.

(fototekst:) NEDSTIGNING. Koreograf og performer Tora Balslev stod på en trappeafsats højt oppe i Brønshøj Vandtårn, hvor hun lod sand strømme fra sine hænder ned på en metalplade på gulvet, samtidig med at hun begav sig nedad.

Foto: Jan Vesala

ANMELDELSE AF SPLASTIC

Dansk Handicap Forbund har været til en danseforestilling.

18. sep. 2017

Langt ude på spidsen af Refshaleøen i København, på en nedlagt afmagnetiseringsstation på Teaterøen i en duft af havn og tjære, var Dansk Handicap Forbund på teatertur. Stykket var SPLASTIC, en danseforestilling af Tora Balslev og Cath Borch Jensen.

Udsendte vidste ikke, hvad vi gik ind til. Meget nysgerrige, og en smule forvirrede, blev vi placeret i et mørkt, varmt lokale, mens solen brændte udenfor. En time senere havde vi været igennem en række fortolkninger af spastiske bevægelsesmønstre, gennemført sanseligt dechifreret og spejlet de to dansere i mellem.

Afnormalisering, kropslighed og identitet

Hvad er normale bevægelsesmønstre? Hvordan opleves det at være en spastisk krop? Hvordan kan man lege med bevægelsens begrænsninger? Det er refleksioner denne forestilling sætter i gang. For stykket leger med normalitetens grænser, bevægelsens begrænsninger og kropsligt nærvær.

Fra tilskuerrækken ser man, hvordan den spastiske krop bevæger sig og opleves for Cath og genfortolkes og koreograferes af Tora. Det er en sand øvelse i at sætte sig i den andens sted og udstiller med stor præcision, hvordan kroppen på samme tid kan knage, brage og føles knudret som et træ og være plastisk og formbar som modellervoks.

Budskabet er klart. Stykket går undersøgende til værks i forsøget på at bryde med normalitetens og bevægelsens begrænsninger og udforske potentialet i spastisk bevægelse. På afmagnetiseringsstationen blev den spastiske bevægelse afnormaliseret, transformeret og fortolket på ny.

Stykkets eneste begrænsninger var, at det kunne være meget svært at se scenen fra tilskuerrækken, og at det forskningsmæssige indslag, som skulle afslutte værket, udeblev, så man sad tilbage med en del ubesvarede spørgsmål.

SPLASTIC FANTASTIC!

SPLASTIC skal opleves, hvis du er interesseret i alt mellem identitet, kropslighed, handicap og moderne bevægelseskunst.

Følg SPLASTIC på deres Danmarksturne:

17/9 kl. 16.00 Teaterøen, København, Transformation Festival

19/9 kl. 17.00 BIRCA, Bornholm, Transformation Dage

21/9 kl. 17.00 Sorgenfri Kirke, Transformation Dage

3/11 kl. 20.00 i Sorgenfri Kirke

6/11 kl. 19.00 HIT - House of International Theatre, Huset-KBH, København

7/11 kl. 19.00 Odin Teatret, Holstebro

BILLETTER og info: www.sorgenfriteaterforening.dk/splastic/